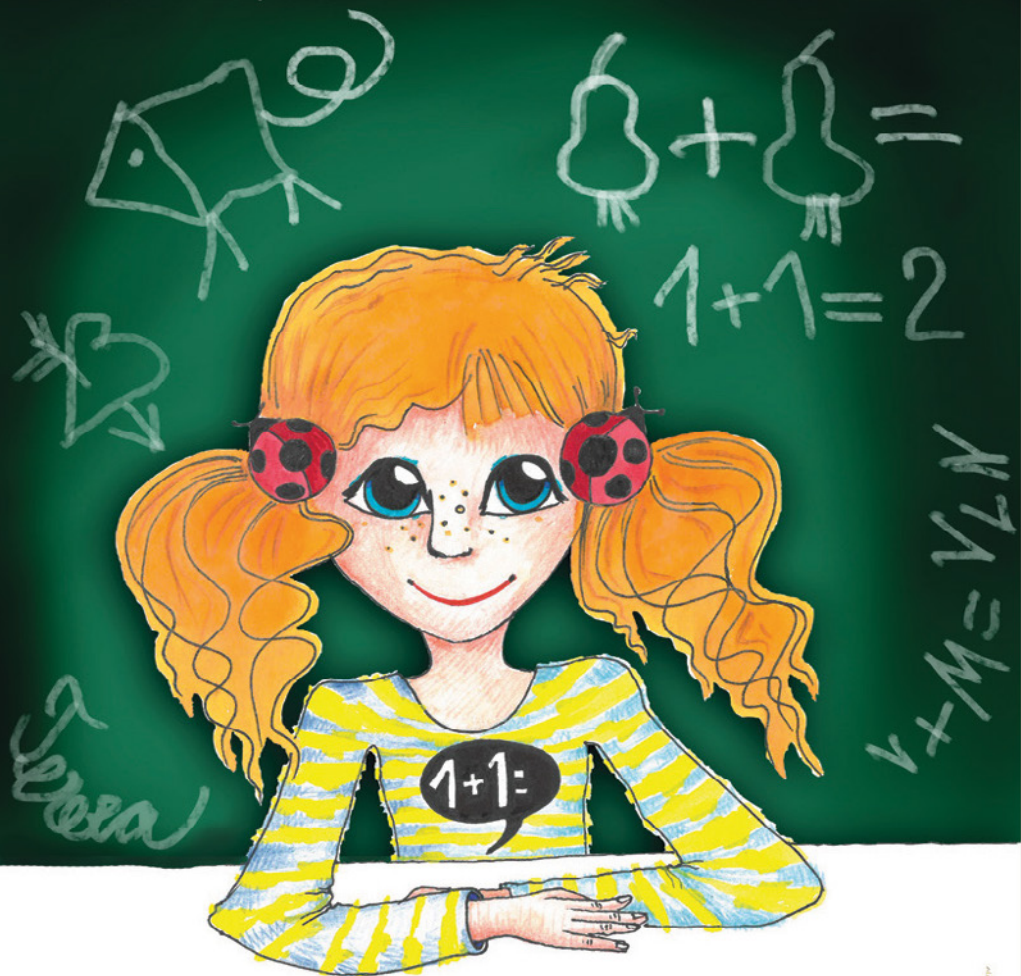

Oldřiška Ciprová

Ilustrace Lenka Němcová

TERKA

a bláznivá úča

bambóok

bamb**oo**k

Noční můra

Tereška Lavičková seděla úplně sama ve ztichlé třídě a opisovala si ze spolužákova sešitu domácí úkol. Jako často, ani dnes ho neměla hotový už z domova.

Najednou se setmělo a Terka nad sebou zaslechla pištivý a nepříjemný hlas: „Přines mi sem okamžitě žakovskou knížku!“

Terka zvedla s obavou hlavu.

Podle očekávání se k ní skláněla učitelka Kadlecová s očima černýma jako uhlíky. Tvářila se nasupeně. Učitelka měla obrovské brýle, přes které Terešku propichovala těma svýma pichlavýma očima, a naháněla jí strach.

„Nepřinesu,“ hlesla Terka odvázně, i když v ní byla malá dušička.

„Cože, Lavičková,“ zahřměla Kadlečka, „ty mi budeš odporovat?“ zahulákala učitelka a její

hlava se najednou začala zvětšovat, jako by ji někdo nafukoval.

Tereza si vzpomněla na Harryho Pottera, který takhle nafoukl tetičku Marjorie „Marge“ Dursleyovou, a přišlo jí to neskutečně vtipné. Musela se začít hihňat.

Takové věci se zlým lidem prostě dějí, protože tetička Marge rozhodně zlá byla. A Kadlecka byla ještě horší. Tetička Marge v Harry Potterovi měla aspoň ráda psy. Kadlecka neměla ráda nikoho.

„Řekla jsem, že nepřinesu,“ opakovala Terka umíněně. „Nemáte právo mi zase dát poznámku.“

„Já? Já mám přece právo úplně na všechno,“ burácela Kadlecová a nafoukla se ještě o trošku víc. „Dala jsem ti úkol a ty ho zase dopisuješ o přestávce. Jsi podvodnice!“ obvinila Terezu. „A lhářka!“ dodala Kadlecová posměšně a opět se trošku zvětšila.

Terka se bála, že učitelka co nevidět praskne. Jako ten balónek, který dostala v létě na pouti od taťky. Zamyslela se nad tím, jestli by prasknutí učitelky Kadlecové způsobilo stejnou ránu jako prasknutí toho balónku, a usoudila, že nikoli.

Bylo by to hlasité jako rána z děla.

Podívala se na učitelku pozorněji, aby viděla, zda se ještě přifukuje, a najednou viděla, že Kadlecové z ramen vyrůstají nějaké hrboly.

Vyrůstaly víc a víc a najednou začaly dostávat tvar hlavy a dlouhého krku.

Terezka s hrůzou sledovala, jak se učitelka Kadlecová mění v trojhlavou saň.

„Nemáte právo na nic,“ špitla Tereza chabě.

„Mám! A teď tě tady sežehnu na popel,“ zaječela Kadlecová a všemi třemi hlavami se nadechla, jak sbírala sílu pro mocný oheň. S ukrutným zasípěním otevřela ty svoje tři tlamy a vyfoukla z nich ničivý plamen přímo proti Terezce. Ta si jako ochranu dala paže před obličej, ale uvnitř cítila, že ji to před smrtelným žářem nemůže ochránit.

„Neeeeee!“ zaječela Terezka vyděšeně a okamžitě se probudila.

Ranní rituály

„Terezo, oblíkej se, proboha!“ zahřměl domem ženský hlas.

Klasické ráno. Maminka už ztrácela trpělivost, protože řekla Terce ‚Terezo‘ místo obvyklého ‚Terezko‘ nebo ‚Terinko‘, a protože zvýšila hlas přesně do té tóniny, která všem kolem jasně signalizovala, že je mamka pěkně nabroušená.

„No jo,“ odfrkla Terezka zpruženě. Nesnášela ranní vstávání a celý ten shon kolem toho. Člověk aby se oblékl, najedl, napil a vyčistil si zuby přímo kosmickou rychlostí, aby byla mamka spokojená. Už to byla pěkná otrava sama o sobě. Pořád se někam chvátalo a Tereza byla po ránu jako zpomalený film.

A to nejhorší pak vždycky ještě přišlo – muselo se do školy.

Jestli Tereza nesnášela něco víc než ranní vstávání, byla to právě škola. Chodila tam už skoro čtyři roky. Vzpomínala na to, jak se celé prázdniny po tom, co skončila ve školce, do

školy těšila. Že už bude velká holka a bude dělat samé důležité věci. Prvního září odcházela ze svého prvního dne ve škole nadšená. Ovšem nadšení Terezu přešlo už za týden, kdy jí došlo, že je to prostě NAPORÁD. Každý den tam zkrátka jít MUSÍ. Do Vánoc to nějak doklepala, ale po vánočních prázdninách se Terezy zmocnila totální nechut' tuto instituci navštěvovat. Té nechuti se nezbavila doteď.

A pak ty věčné otázky: „Jak bylo ve škole? Jak ses měla? Co úkoly?“ Šla z nich hlava kolem.

S pocitem neskutečné křivdy Terka konečně navlékla ponožky – poslední věc, která jí ještě chyběla – a loudavým krokem vešla do kuchyně.

„Nemůžeš trochu zrychlit?“ houkla na ni maminka nervózně. „Zase vyjedeme pozdě.“

„Hm,“ vzdechla Terezka a zasunula se ke stolu.

„Co si dáš?“ zeptala se mamka a Tereza chtě nechtě musela obdivovat maminčinu energii, se kterou před dceru postavila hrneček kakaa.

„Lupínky,“ odpověděla Terezka stroze a jako každé ráno si vyslechla, že je nezdravé jíst ty sladké věci každý den a kde to viděla tohle pořád jíst? Načež před ni maminka s hlasitým

povzdechnutím kýženou miskou s čokoládovými lupínky zalitými mlékem postavila. Tereza si pomyslela, proč si mamka nic neřeší řečí o zdravé výživě neodpustí, a vláčně se pustila do jídla.

„Máš do školy všechno hotové?“

„Jasně že mám,“ kývla Tereza a v hlavě začala přemítat, jestli jim náhodou učitelka ještě něco neuložila. Ukládala jim něco velmi často a velmi ráda. Sakra, měli doplnit příklady z matematiky! Tereza si to nezapsala do notesu, takže na úlohu samozřejmě zapomněla.

„Když jsme včera připravovaly tašku, řekla jsem ti, aby sis obalila tu vlastivědu. Udělala jsi to? Učitelka si na to posledně stěžovala.“

„Jasně,“ zahučela Tereza už podrážděně. Proč se musí všechno točit kolem školy?

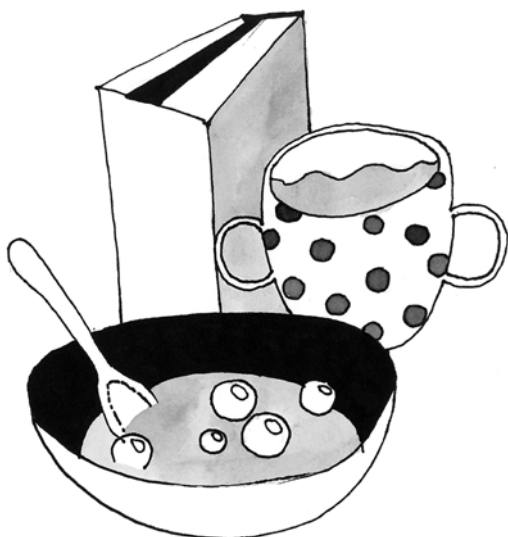
„Až to dojíš, přines mi to ukázat!“ nakázala maminka bez mrknutí oka.

Typické! Tereze se nevěřilo. Aspoň co se věcí do školy týkalo, všechno po ní rodiče radši kontrolovali.

„Mám to hotové,“ bránila se Terka.

„V pořádku,“ odtušila mamka nevzrušeně.

„Až dosnídáš, přines sem tašku.“

„Super,“ odfoukla holčička a konečně dojedla. Šouravě se dověkla do pokoje pro školní tašku. Bude mít průšvih už takhle po ránu, to bylo jasné. Vlastivědu samozřejmě neobalila, a navíc neměla obal, aby to rychle napravila.

Zkroušeně se vrátila do kuchyně.

„Mami?“

„Copak? Kde máš tašku?“

„Mami, mně je špatně.“

Mamka vzdychla. Dobré znamení. Spolkla to!

Pak si maminka založila ruce v bok a dost podezřívavě nazdvihla jedno obočí. Špatné znamení, bude prověřování.

„Co ti je?“

„Bolí mě břicho,“ pleskla Terka první, co jí napadlo.

„Chudinko moje,“ objala dcerku maminka, čímž Terezu trochu vykolejila. „Tak si vezmi bundu, jdeme k doktorovi.“

SAKRA!

„Vydržím to, zas tolik to nebolí,“ zakňourala holčička a pohodila hlavou, až se jí zrzavé vlasy zavlnily kolem obličeje.

„To se mi ulevilo,“ usmála se vesele mamka a pohládila ji po pihovaté tváři. „Tak dojdi pro tašku, ať mi ukážeš tu vlastivědu.“

Proč musela být maminka tak důsledná?

„Mami, já to nemám.“ Terka pochopila, že je lepší se přiznat, a měla aspoň tolik slušnosti, aby se zatvářila provinile.

„Terezo!“ napomenula ji.

„Nemám obal,“ hájila se dcera, ale v hloubi duše ji zamrzelo, že maminku naštvála.

„Včera jsi říkala, že ho máš!“

„Jsem si to myslela.“

„A proč jsi mi to pak neřekla? Když se s tím ještě dalo něco udělat?“

„Nevím,“ odpověděla Terka a v té chvíli jí došlo, že si to nevymýšlí.

Ona to opravdu NEVĚDĚLA. Věci se tak nějak děly a slova ze rtů jí vycházela, jak chtěla. Terka vážně nevěděla, proč sešit neobalila a proč lhala, že obal má. Nevěděla, proč není schopná si zapsat všechny úkoly do notýsku a proč tak zoufale nenáviděla, když musela sedět ve třídě potichu a poslouchat paní učitelku.

Mamka vzdychla a vyndala z tašky rozvrh. Krátce se do něj zahleděla a pak ukázala na Terčin pracovní stůl.

„Dnes nemáte přírodovědu, tak mi vyndeš sešit ze šuplíku.“

Terka ihned udělala, co se po ní chtělo. Mamka rezignovaně sundala obal ze sešitu na přírodovědu a mechanicky ho přendala na vlastivědu.

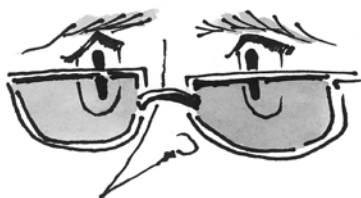
„Odpoledne koupíme obaly,“ řekla a podala Terezce obalený sešit. Ta si ho vděčně zastrčila do desek a do tašky a pak maminku objala.

„Děkuju, mami.“

„No jo,“ usmála se maminka a přivinula si dcerku k sobě. Ranní rituály byly za nimi.

Mohlo se jít do školy.

Kadlecka

Jen co Terka vyšla před dům, na druhé straně chodníku zahlédla svou třídní učitelku. Ta sice nevypadala tak hrůzostrašně jako v Terčině snu, ale hrůzu naháněla stejně.

Kadlecka bydlela v domě naproti přes ulici a nebylo neobvyklé, že by ji Terka během dne potkávala.

Nesnášela to.

Neměla ráda nic, co jí školu připomínalo, a konkrétně Kadlecová byla subjektem, který měla Tereza ráda ze všech věcí a lidí na škole nejméně.

„Baba,“ pomyslela si Tereza teď a okamžitě sklopila zrak k zemi, aby nemusela učitelku Kadlecovou pozdravit. Nebylo to tím, že by byla neslušná, jen nechtěla s Kadlecovou vést hovor.

Nesympatie, které cítila ke své třídní, byly bohužel velmi vzájemné a ani jedna se s nimi po těch letech netajila.

„Lavičková!“ zaslechla za sebou Tereza učitelčin jízlivý hlas. „Ty mě nevidíš?“

Tereza se na učitelku otočila.

„Sím nevidím, nemám přece oči na zádech,“ konstatovala Tereza a bylo jí jasné, že si to slízne.

Bohužel, vždycky když viděla svou třídní učitelku, něco hluboko uvnitř se v ní vzpříčilo a ona se nedokázala chovat příkladně.

„On tě ten humor přejde,“ varovala ji Kadlečka hlasitě přes celý chodník. „A ta tvoje drzost taky!“ dodala posměšně a přidala rychle do kroku, aby Terezku dohonila.

Terka si najednou vybavila čas, kdy měla jít do první třídy. Celé léto nadšeně vyhlížela z okna, jenom aby paní učitelku Kadlecovou zahlédla. Věděla už od zápisu, že jejich starší sousedka bude její třídní, a nemohla se dočkat, až začne chodit do školy. Kdo ví, proč maminka ani tatínek z té volby třídní učitelky tak nadšení nebyli. Asi tušili...

„Myslím, že by maminka neměla radost, kdyby věděla, jak se chováš, Lavičková.“

„To asi neměla,“ odpověděla Tereza sklesle a nevěděla, co má dělat s tím, že se Kadlecová připojila k ní a nejspíš s ní hodlala jít až před školu. Tereza se pochopitelně chtěla téhle situaci

vyhnout. Celou cestu by poslouchala, jak se má a nemá chovat a co všechno je na ní špatné. Věděla to, protože už to několikrát absolvovala.

„Prosím, já musím ještě do lékárny,“ pleskla první, co ji napadlo, a přidala do kroku, aby Kadlecce utekla.

„Co v lékárně?“ divila se učitelka a její hlas zněl hodně podezřívavě.

„Je mi strašně špatně,“ zalhala rychle Tereza a rozběhla se od třídní učitelky, jak nejrychleji mohla, aniž by si při tom uvědomila, že tím jasně ukazuje, že je v dobré formě a rozhodně ji nic nebolí.

